

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 5 2018 – ÅRGÅNG 32. FINLANDSUPPLAGA ÅRGÅNG 4



BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige och S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Ut kommer med 5 nummer om året. Tidningen utkommer i två delvis olika upplagor.

Redaktion: Ingvar Adriansson (red.), Birgitta Erlandsson, Gunilla Hedkvist, Ingela Lindmark Edvardsen, Ola Österbacka.

Layout: Kjell Petter Bakken

Redaktör för Finlandsupplagan:

Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383; e-post: ola.osterbacka@sanktjohannes.info. Ansvarig utgivare: Hans Ahlskog.

Internet: <http://sanktjohannes.info>

Tidningen sänds till alla som meddelat intresse eller bidragit med gåvor.

Frivillig prenumerationsavgift kan betalas till IBAN: FI18 3131 1000 2060 07; BIC: HANDFIHH. Uppge namn och adress för tidningsmottagaren. För tidigare prenumerant ange referens 5005.



S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 20 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

Den här tiden på året, när vi avslutar ett kyrkoår och inleder ett nytt, handlar gudstjänstens texter oftast om den yttersta tiden och väntan på Jesu återkomst. Undantag utgör första söndagen i advent, då våra blickar riktas mot Kungen som kommer i sin kyrka, saktmodig och ridande på en åsna.

De två sista söndagarna i kyrkoåret har mycket gemensamt med andra söndagen i advent. Jesus ska en dag komma tillbaka på ett synligt och mäktigt sätt och han ska ställa alla människor till svars inför sin domstol. Han ska komma överraskande, som en tjuv om natten. Vi förmanas att vaka för att inte överrumplas när vi inte är redo. Och vi ska ha tålamod, för eftersom vi inte vet tiden så kan väntan bli lång.

Julen har i vår kultur numera flyttat till advent. Det är svårt att undvika att redan en månad före jul i varuhus och marketer få öronen fulla med julvisor. Också julsånger som *Stilla natt* och *O helga natt*, som borde vara förbehållna juldagarna med stillhet och andakt, flödar ur högtalarna. De många mer eller mindre kommersiella julkonserterna inleds redan tidigt i november, och när julafton är över är många redan trötta på alla julsånger.

Advent är dock en beredelsens och botgöringens tid, där vi ännu inte firar det nyfödda barnet utan där vi lyssnar till Johannes Döparens stränga predikan: *Huggormsyngel! Bär sådan frukt som hör till omvändelsen!*

Johannes Döparen är ingen populär predikant i dag. Han var det inte heller under sin livstid. Han trädde upp mot självaste kung Herodes Antipas och tillrättavisade honom för hans offentliga synd. För det fick han plikta med sitt liv.

Så är det också för den som vågar nämna synden vid namn i dag. Jesus förutsäger att det ska bli så, särskilt i den yttersta tiden. Han säger att kärleken allt mer kommer att kallna. Människorna vänder blicken bort från de himmelska tingen till att ställa det så bra som möjligt för sig själva för den korta tid vi lever här på jorden. I det passar det sig inte att komma med anklagelser för synd, vilket vi nyligen hörde i offentliga diskussioner inför församlingsvalet.

Också denna tid på året gäller Jesu ord (Matt 5:13, 14): Ni är jordens salt. Ni är världens ljus. Dessa ord riktar Jesus till sina lärjungar i ett sammanhang när han talar om världens hån och förföljelse mot dem som han kallat saliga. Kära kristna vänner, låt oss låta detta ljus lysa också när det lyser upp de mörka sidorna av vår tid!

Denna tidning kommer, om Gud vill, att fortsätta att föra fram Guds Ord som lag och evangelium också nästa år, även om vi då minskar antalet nummer till fyra. Vår bön är att det ska få förmedla väckelse och tröst genom ett klart budskap både från Johannes Döparen och från den korsfäste och uppståndne Herren.

Redaktionen tillönskar alla läsare en välsignad adventstid, en fridfull julhelg och ett gott nytt år AD 2019!



Julpredikan

Av Georg Orvick
den 25 december 1977

Hon ska föda en son, och du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från deras synder (Matt 1:21).

Kära julfirare!

Låt oss idag lägga åt sidan alla jordiska bestyr som hjärtat är fullt av och helt enkelt låta våra sinnen fyllas av julens glada budskap. När vi samlas är somliga nöjda och belåtna eftersom allt går bra för dem. De har allt medan andra kämpar med sorg, sjukdom, ensamhet och besvikelse. Låt oss idag vända bort tankarna från allt som oroar oss. Vi firar idag något som är så stort och underbart att det kan ge oss ett nytt sätt att se hopp och frid och glädje om vi bara tar emot det glada budskapet.

Låt glädjens klockor ljuda! Låt oss fira denna stora fest i en sann julstämning. Bort med alla tankar som trycker ner oss. Jesusbarnet i Betlehem har fötts idag i Davids stad.

Vi har tidigare söndagar talat om Josef, denne tyste, ödmjuka man som var fosterfar till Jesus. Vi

har undersökt vad Skriften säger om Maria, flickan som utvaldes att bli mor och som ger ett vackert exempel på tro och tillbedjan. Men idag kan vi inte göra annat än tala om vår tros centrum, det förunderliga barnet som ligger i Betlehems krubba.

Först av allt vill jag tala om **hans namn**.

Av alla Guds namn som finns i Bibeln, och det är ungefär 250, är det vackraste, käraste och dyrbaraste namnet Jesus. Det är det namn som Fadern själv har bestämt för sin Son. Det var Han som sände sin ängel för att säga till Josef: *Du ska ge honom namnet Jesus* (Luk 1:31).

Tänk ett ögonblick på vad som hänt under hela mänsklighetens historia. Vilket namn framträder över alla namn? Namnet Jesus strålar fram över världen som en soluppgång. Liksom solen är vårt universums centrum som allt annat kretsar kring, så är Jesus det namn och den person som hela mänsklighetens historia kretsar kring.

Ord på människoläppar kan inte fånga härligheten i detta namn. Det är ett namn som blommar på

historiens sidor likt tusen vårar blomning. Det är ett namn som ger eko genom tiderna likt musiken från tusen körer som sjunger halleluja i en enda stor kör. Påminn dig om hur många gånger du har blivit berörd och tröstad av det namnet. Du har sjungit "Vilken vän vi har i Jesus" och ditt värkande hjärta har fått lindring. Du har gråtande bett om förlåtelse: "Jesus, Mästare, förbarma dig över mig."

Så sanna poetens ord är: "Ta namnet Jesus med dig, du barn av nöd och sorg. Det ska ge dig tröst och glädje var än du går." Så förträffligt aposteln uttrycker det: *Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän ska böjas, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herren, Gud Fadern till ära* (Fil 2:9).

Ja, du ska ge honom namnet Jesus.

Låt oss nu vända uppmärksamheten till hur han kom till den här världen. Det är bara Herren själv som kunde planera det. Gud inte bara sände sin enfödde Son, han sände honom på ett sådant sätt att

världen aldrig ska glömma det och inte heller sluta att fira det.

Han kom till världen avlad av den helige Ande och född av jungfrun Maria. I detta otroliga jungfrufödelsens under antog Guds evige Son vår mänskliga natur för att bli Gud och människa i en person, han som fanns från all evighet och som i den heliga Tre-enigheten skapade hela universum. Hör de majestätiska tonerna i Nicenska trosbekännelsen när vi bekänner vår tro på detta under: "... Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allting är skapat; som för oss människor och för vår salighets skull har stigit ner från himmelen och tagit mandom genom den helige Ande av jungfru Maria, och blivit människa ..."

Han kom till den här världen på ett sätt som fånglar både små barn och åttioåringar, rika och fattiga, berömda och obetydliga, lärda och olärda. Varför älskar både barn och vuxna att sjunga psalmerna om barnet i krubban? För att allas hjärtan blir berörda av skönheten och ömsinheten i den händelsen. Vi behöver alla bli som små barn och det är passande, för Jesus sa: *Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket* (Matt 18:3).

Tänk på hur ömsint och charmerande berättelsen om hans födelse är. Kom ihåg ängeln som uppenbarade sig för den unga kvinnan i Nasaret och hennes älskade Josef. Begrunda deras färd till den lilla staden Betlehem. Det finns ingen plats för dem i härbärgat så de får ta in i ett enkelt stall. Sängen som Guds Son blir lagd i är en krubba, en mathö för boskapen. Hans kläder är bara några tyg-

stycken, lindor som han sveptes in i. Men då börjar det spännande. Änglar visar sig för herdarna och sjunger om hans födelse, och senare leder en stjärna vise män till deras bostad.

Fröjdas över den förunderliga berättelsen om hans födelse. Låt änglarnas budskap genljuda i våra öron. Låt Stjärnan lysa för oss – hans underbara Ords strålande stjärna.

Låt oss nu tala om syftet med att han kom. Det leder inte till något gott att fånglas av det vackra och rörande i hur han kom om vi inte vet *varför* han kom. Vår text ger oss svaret: *Du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från deras synder*. Att han kom för att bli vår Frälsare hade förutsagts i Gamla testamentet i hundratals år. Det är faktiskt hela Gamla testamentets budskap att Guds profeter hela tiden förkunnade för hans utvalda folk: "Frälsaren ska komma. Frälsaren ska komma." *I honom ska alla folk bli välsignade* (1 Mos 18:18). *Trösta, trösta mitt folk! säger er Gud. Tala till Jerusalems hjärta och förkunna för det att dess vedermöda är slut, att dess skuld är försonad, och att det har fått dubbelt igen av Herrens hand för alla sina synder* (Jes 40:1–2).

Nya testamentets centrala syfte är på samma sätt att peka på Jesus som Frälsaren. Änglarna sjöng: *I dag har en Frälsare fötts åt er i Davids stad. Han är Messias, Herren* (Luk 2:11). Maria sjöng: *Min ande jublar över Gud, min Frälsare* (Luk 1:47). Förelöparen Johannes förkunnade: *Se Guds Lamm som tar bort världens synd!* (Joh 1:29). Jesus själv sammanfattar det i dessa odödliga ord: *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv* (Joh 3:16).

Vi behöver inte se oss omkring så mycket för att märka att vi lever i en fallen, syndig värld. Synd och död finns runt omkring oss. Om vi bara tittar på oss själva i ljuset av Guds lag dröjer det inte länge förrän vi upptäcker att vi också är en del av det fallna människosläktet. Bibeln visar oss tydligt att Guds heliga lag kräver att allt syndigt kött blir fördömt. Den hemiska domen *Syndens lön är döden* (Rom 6:23) har uttalats över hela människosläktet.

Men Guds kärlek tänkte ut ett sätt att uppfylla det hans rättvisa kräver och rädda människan. Det var genom babyn i Betlehem. Den babyn – Gud och människa förenade – tog människans plats. Han levde fullkomligt och gick vägen till korset för att vi skulle bli räddade. Hans blod rann för oss som full betalning för alla våra synder. Guds vrede har nu blivit stillad. Hans rättvisa har blivit tillgodosedd. Hans Son har gottgjort för oss alla.

Älskar han mig? Titta på krubban och bli övertygad. Om han låter sin ende Son dö för dig, då vet du att han älskar dig. Kära julfirare, där har du både skönheten i och meningen med Kristi födelse. Förtrösta på honom, ta emot honom i tro! Genom tron allena, inget annat, blir vi delaktiga av den frälsning som Jesus vunnit åt oss.

Låt honom finnas i ditt hjärta så som han fanns i Betlehems krubba. Han inbjuder kärleksfullt alla människor att komma till honom och sätta sin förtröstan på honom. Må denna julpredikan upptända en sådan tro. För Jesu skull. Amen.

Ur boken "Forget not all his benefits" ("Glöm inte alla hans välgärningar"), Evangelical Lutheran Synod, 2007.



De vise männens tro

AV MARTIN LUTHER

DE VISE MÄNNEN hade tro att följa profeten Mikas ord. De förlorade inte tron fastän kungen som de sökte efter inte var född i Jerusalem. De lämnade templet och gick till stallet.

Om det hade varit jag, hade jag stannat i templet och sagt: "Här bor Gud, och om barnet ska finnas någonstans i världen så måste det vara där alla prästerna är samlade och där man tillber Gud." Vi kan lära mycket av dessa hedningars exempel. De tog inte anstöt av att de visades bort från Jerusalem, den stora staden, till det lilla Betlehem. De följde Ordet, och Gud tröstade dem med att sätta tillbaka stjärnan igen. Den följde dem ända till Betlehem och till den dörr där det lilla barnet var.

Här visar evangelisten oss trons sanna natur. De vise männen hade en enkel tro och höll fast vid Ordet fast de ännu inte hade sett. Därför ledde Gud dem från deras eget land till ett land där de skulle höra hans Ord. Men Gud lät dem först ta fel väg. De menade att barnet måste ha blivit fött i huvudstaden Jerusalem och därför for de dit. Då lämnade stjärnan dem, och ingen i staden hade någon aning om att en kung hade blivit född. De vise männen tänkte att han måste ha fötts omgiven av kunglig prakt som son till en stor härskare.

Men Gud lät dem inte bli kvar länge i den felaktiga tron. Med hjälp av Skriften visade han dem att de inte skulle finna kungen i den

stora staden, så som de trodde, utan i den lilla landsortsstaden. Och därför ledde han dem till kungastaden Betlehem. Detta var nog ett stort kors för de vise männen. Deras sunda förnuft sa till dem: "Ni är dumma som har begett er på den här långa resan bara för att följa en stjärna. I huvudstaden är allt stilla. Ingen känner till något om en kung som skulle vara född. Några människor säger att vi i stället ska fara till Betlehem, men vi vet ju inte om vi hittar någon där."

Lägg märke till att ingen av Jerusalems invånare följde med dem. De lät barnet vara där det var och brydde sig inte om att gå till honom själv. I stället lät de dessa främmande resa iväg för att ta reda på var han var, medan de själva negligerade honom av fruktan för tyrannen Herodes.

Tron tar däremot inte hänsyn till vad den ser eller känner, utan håller sig till Ordet. Först möttes de vise männen av motgångar. De hade börjat sin resa med en tillitsfull förväntan på att finna kungen, men så fann de ingenting. Evangelisten ger oss ett klart intryck av hur utslagna de kände sig när han säger: "När de såg stjärnan fylldes de av mycket stor glädje" (Matt 2:10). Det är som om han ville säga: "Då stjärnan inte längre var synlig var de ledsna och förvirrade, men då stjärnan åter visade sig blev de väldigt glada och tänkte: 'Så är det ändå precis så som vi trodde. Vi har inte blivit lurade.'" Det samma ska vi göra och hålla fast vid Ordet.

Jesus i tid och rum

Det är inte så lätt att datera Jesu födelse med hundraprocentig säkerhet. Den tidpunkt som vår nuvarande tideräkning utgår från bygger på otillförlitliga beräkningar av en munk på 500-talet e Kr. Hur och när denna tideräkning infördes och hur det kommer sig att den anger tidpunkten för Kristi födelse minst fyra år för sent, återkommer jag till nedan. Jag ska här försöka sammanfatta vad som har betydelse för en tidsbestämning av Jesu födelse och hans offentliga verksamhet och hur en sådan tidsbestämning kan se ut.

Tiden för Herodes den stores död

Vi vet med stor sannolikhet att Herodes den store dog strax före påsken år 4 före vår tideräkning. Enligt den judiske historieskrivaren Flavius Josefus (37–ca 100 e Kr) inföll den 15:e Nisan detta år den 12 april (*Antiquitates* 17,8.1 och 17,9.3) och kort före Herodes död inträffade en månförmörkelse (Ant. 17,6.4) som enligt astronomer ägde rum natten mellan den 12 och 13 mars (jfr Ant. 17,8.1). Herodes har alltså dött i slutet av mars eller i början av april. Då var Jesus redan född. Eftersom Jesu omskärelse, hans frambärande i templet, besöket av österländska stjärntydare, flykten till Egypten och mordet på de oskyldiga barnen i Betlehem ägde rum mellan Jesu födelse och Herodes död kring den 1 april år 4 före vår tideräkning, kan Jesus senast ha fötts i början av år 4 f Kr. Jag tror att han föddes i slutet av år 5 f Kr (se nedan).

Tiden för Johannes Döparens födelse

Enligt Lukas 1:5 tjänstgjorde Johannes Döparens far Sakarias i Abias prästavdelning. Prästerna var enligt 1 Krönikeboken 24 indelade i 24 avdelningar som var och en tjänstgjorde i tur och ordning två gånger per år, en vecka åt gången. Abias prästavdelning var enligt 1 Krön 24:10 den 8:e i ordningen. Enligt Talmud var Jojarib, den 1:a prästavdelningen (1 Krön 24:7), i tjänst när templet förstördes den 9:e i månaden Ab år 70 e Kr, dvs den 4 augusti. Tack vare denna information går det att räkna ut att Abias prästavdelning år 6 f Kr var i tjänst den 17–23 april och sedan den 3–9 oktober. Alltså avlades Johannes sannolikt mot slutet av april eller i mitten av oktober år 6 f Kr, eftersom Johannes hustru Elisabet blev havande ”någon tid därefter” (Luk 1:24). Nu berättar Lukas (1:26) att när Elisabet var i ”sjätte månaden” blev jungfru Maria havande med Jesus. Sålunda blev Maria havande när Elisabet hade varit gravid i minst fem månader, dvs antingen i oktober år 6 f Kr eller i april år 5 f Kr. Johannes föddes 3–4 månader senare, dvs antingen i början av januari eller i början av juli år 5 f Kr. Jesus, som föddes 5–6 månader senare, bör alltså ha fötts antingen i slutet av juni eller i slutet av december år 5 f Kr.

Det är alltså fullt möjligt att Jesus föddes just den 25 december. Om så är fallet skedde Jesu omskärelse den 1 januari år 4 f Kr och 33 dagar senare, den 3 februari samma år, bars Jesus fram i

templet i Jerusalem (Luk 2:22ff, 3 Mos 12:3-4). Någon gång därefter, kanske i mitten av februari, kom de österländska stjärntydarna och frågade efter ”judarnas nyfödde kung” (Matt 2:1ff). Nu bodde Maria och Josef inte längre i det stall där Jesus föddes och där de fick besök av herdarna, utan i ett hus (Luk 2:11). Omedelbart efter stjärntydarnas besök flydde Josef med Maria och Jesus till Egypten för att undgå den ursinnige Herodes illdåd. I sitt försök att döda Jesus lät Herodes mörda alla pojkar i Betlehem med omnejd som var två år och därunder (Matt 2:16ff).

Vistelsen i Egypten blev kortvarig. Redan kring den 1 april dog Herodes, och Josef kunde nu ta med sig Jesus och Maria och återvända till Israels land. Men eftersom Arkelaus, som var mycket grym och hade det sämsta ryktet av alla Herodes söner, tog över makten i Judeen, vågade Josef inte återvända till Betlehem utan flyttade tillbaka till Nasaret i Galileen (Matt 2:19ff).

Stjärnkonjunktionen år 7 f Kr

År 7 f Kr hände något ovanligt: planeterna Jupiter och Saturnus sammanstrålade i fiskens stjärnbild inte mindre än tre gånger (i maj, oktober och december). Många har satt detta fenomen i samband med den stjärna som de österländska stjärntydarna hade sett gå upp och tolkat som ett tecken på att en kung skulle födas åt judarna. I sin bok ”The Life and Times of Jesus the Messiah” (3 uppl 1886, s 211f) nämner Alfred Edersheim bl a följande: Judisk förväntan på en Mes-



sias var förbunden med en märklig och speciell stjärnkonjunktion som *skulle föregå* Messias födelse. I en av de mindre midrasherna, som ingår i det verk på sex volymer som publicerats av Jellinek under titeln "Beth ha-Midrash" (Leipzig och Wien 1853–1878), står det att en stjärna i öster ska visa sig *två år före Messias födelse* (vol III, s 8). Bo Reicke skriver i "Svenskt Bibliskt Uppslagsverk", vol II, col 1406: "Antika planetkalendrar ge vid handen, att Jupiter i Orienten betraktades som världshärskares stjärna, Saturnus som Palestinas, och Fiskarnas stjärnbild som den yttersta tidens tecken."

Matteus berättar att Herodes i hemlighet kallade till sig stjärntydarna och "frågade ut dem om när stjärnan hade visat sig" (2:7). När Herodes sedan försökte döda Messias, som han tydligen uppfattade som en jordisk konkurrent, lät han döda alla pojkar i Betlehemområdet som var "två år och därunder" (2:16). Men varför lät han döda pojkar på upp till *två* år, när han var ute efter "judarnas *nyfödde* kung"? Är denna stora marginal bara ett vittnesbörd om Herodes

hänsynslösa grymhet? Eller kan det vara så att stjärntydarna berättat om vad de sett *två år tidigare*? Tyder stjärntydarnas ankomst till Jerusalem två år efter Jupiters och Saturnus konjunktion att de kände till den judiska förväntan om att Messias skulle födas två år efter en märklig stjärnas uppgång? Vi vet inte säkert. Men så mycket kan vi säga: Den stjärna som plötsligt visade sig för stjärntydarna när de var på väg till Betlehem (2:9) och som de sätter i förbindelse med den stjärna de tidigare sett, har ingen naturlig förklaring. Om den stjärna som de tidigare sett eventuellt var stjärnkonjunktionen Jupiter–Saturnus, så var den stjärna som nu visade sig en övernaturlig hjälp från Gud. Den inte bara gick framför dem, den stannade dessutom över Betlehem, så att de kunde finna honom som de sökte, "judarnas nyfödde kung", den utlovade Messias.

Tiden för skattskrivningen

Jesus föddes i samband med en romersk skattskrivning som ägde rum när Kvirinius var kejsar Augustus särskilde representant i

den östra delen av Romarriket. Enligt Josefus ägde en skattskrivning rum i Judeen år 6 e Kr och vi vet av andra källor att Kvirinius var kejsarlig legat i Syrien år 6–9 e Kr. Menar Lukas genom att nämna Kvirinius i samband med födelseberättelsen i Lukas 2 att Jesus föddes först år 6 e Kr? Inte alls. Denna senare skattskrivning nämner Lukas i Apostlagärningarna 5:37 och han är noga med att skilja den från skattskrivningen när Jesus föddes. Om den skattskrivning som ägde rum vid Jesu födelse skriver han nämligen: "Detta var den *första* skattskrivningen" (Luk 2:2). Kvirinius var av allt att döma i tjänst både vid den första och andra skattskrivningen. Enligt den romerske historikern Tacitus (*Annales* 3,48) valdes Kvirinius till konsul över Syrien redan år 12 f Kr. Omkring år 7 f Kr utnämndes han till kejsarlig legat i Syrien tillsammans med Varus. Efter en del andra uppdrag fr o m år 1 f Kr utsågs han på nytt som legat i Syrien år 6 e Kr.

Ur boken "Vem är han?"
Seth Erlandsson



”Kristus den rätte Herren”

Elisabeth Cruciger – reformationens första kvinnliga psalmdiktare

De äkta makarna Elisabeth och Caspar Cruciger (Kreuziger) hörde till den närmaste kretsen kring Luther och gjorde en betydelsefull insats för utbredandet av den lutherska reformationen.

ELISABETH CRUCIGER

(1500–1535) kom från en tysk adelsfamilj i Pommern men växte upp i ett nunnekloster. Då hon var ungefär tjugo år gammal lämnade hon klostret efter att ha stiftat bekantskap med reformationens tankar. Hon reste till Wittenberg där hon fick bo hos Johann Bugenhagen, Luthers pastor och vän. Och där i huset blev hon som en kär dotter.

År 1524 ställdes det till bröllop mellan henne och en ung man, Caspar Cruciger, som studerade teologi under Luther och Philipp Melanchthon. Pastor Bugenhagen skrev till kurfurst Fredrik den vise och bad om att få tio stora bord och rikligt med hjortkött, så att de kunde bjuda många gäster och ha en fin bröllopsfest för ”min Elisabeth”, som han kallade henne. För hennes adelsfamilj ville nämligen varken bidra eller närvara vid bröllopet; de hade brutit all kontakt med dottern för att hon hade gått över till den lutherska läran.

Det nya äkta paret fick en son,

Caspar, och en dotter, Elisabeth (som senare blev gift med Hans Luther, reformatorns son). Herr och fru Cruciger satt ofta till bords hemma hos sina goda vänner Martin och Katharina Luther, där de aktivt deltog i de berömda ”bordssamtalen”. Melanchthon har skrivit att han ansåg Elisabeth vara en klok kvinna.

Poetiska gåvor hade hon tydligen också, och Luther blev så begeistrad av en psalmtext som hon hade skrivit att han tog med den i den första lutherska psalmboken som utkom 1524. Vi citerar de två första verserna (enligt den finlands-svenska psalmboken från 1986):

*Kristus den rätte Herren,
Guds Son av evighet,
från Fadern har han kommit
till världens salighet.*

*Han är den morgonstjärna
som lysa kan och värna
i mörker och i nöd.*

*Som människa han sändes
till oss i nådens tid.*

*Av jungfru ren på jorden
han föddes till vår frid.*

*Han dödens makt har krossat
och syndens boja lossat
och öppnat himlens port.*

CASPAR CRUCIGER (1504–1548) mötte Luther första gången vid den viktiga disputationen med

Johann Eck år 1519 i hembyn Leipzig. Senare studerade han vid universitetet i Wittenberg och blev teologie professor och predikant. Cruciger arbetade i nära anslutning till Luther och andra med revisionen av den nya tyska bibelöversättningen och gjorde dessutom en viktig insats för att få reformationen införd i Leipzig. Han var också redaktör för Luthers skrifter, Wittenbergutgåvan. Efter att hans hustru Elisabeth dött endast 35 år gammal gifte han sig på nytt med en adelsdam från Leipzig, Apollonia Gunterode. Då Martin Luther dog blev Cruciger (tillsammans med Melanchthon) utsedd till förmyndare för den efterlämnade familjen.

Tor Jakob Welde



Caspar Cruciger,
målat av Lucas Granach den yngre.



Blicken fäst på Jesus

*Låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.
Hebr 12:2*

Slutet av kyrkoåret kännetecknas av texter som får oss att rannsaka oss själva och vårt kristna liv. Hur är det ställt med vårt trosliv? Är vi redo för Kristi återkomst? Redan på Alla helgons dag ställdes vi inför det faktum som uttrycks i Hebr 9:27: *människan måste dö och sedan dömas*. Kanske väcks frågan inom oss: hur skulle det gå för mig om jag skulle dö nu? Är jag redo att dö?

Frågor av det här slaget är inte onödiga. Det finns alltför många människor som inte verkar ägna Gud en tanke utan som till synes går rakt in i evigheten utan att ställa någon fråga om vad som följer på detta jordeliv. Vi vet ändå inte vad som rör sig i en människas hjärta, vilken oro eller ängslan som finns inför det okända. Kanske påminns den döende om Guds stränga lag som inpräntades i samvetet i söndagsskolan. Eller mötet med någon kristen, som var fräck nog att lyfta fram Bibelns sanningar i någon etisk fråga. Tänk om det i alla fall är sant? Tänk om det finns en Gud och tänk om han är just sådan som han beskrivs i katekesen, en Gud som hotar straffa alla dem som bryter mot hans bud?

Även om människor kan verka

oberörda av evighetens allvar vittnar Bibeln om att också oomvända människor vet mer om Gud än de ofta själva erkänner. I Romarbrevet 1 undervisar Paulus om hur *Guds osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur är uppenbar också för de människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen*. Paulus säger vidare att även ogudaktiga människor mycket väl känner till Guds rättvisa dom över synden (Rom 1:32). På basen av Bibelns vittnesbörd har vi skäl att tro att även icke-troende människor känner av dödens allvar. Vi har skäl att tro att det inte är så odramatiskt som det kan verka.

Men även vi kristna kan bli ängsliga inför tanken på döden eller Jesu plötsliga återkomst. Döden och evigheten är så definitiva. Fåren skiljs från getterna och det utan någon ytterligare möjlighet till sammanblandning. De kommer för evigt att hållas åtskilda. Även om vi i Bibeln inte får någon fullständig redogörelse för hur förhållandena är i helvetet, får vi i alla fall tillräcklig information för att inse att helvetet är en fruktansvärd plats. Berättelsen i Lukas 16 om den rike mannen och Lasarus ger oss inblick i det hopplösa

läge den förstnämnde befann sig i. Han hade inga stora krav för sin egen del, endast att Lasarus skulle sändas till honom för att svalka hans tunga med sin fingertopp, eftersom han plågades så svårt i elden. Men det nekades honom. Fåren är för all evighet skilda från getterna.

Inför texter som denna kan också ett kristet hjärta bli oroligt: Tänk om jag inte orkar ända fram? Tänk om min tro inte räcker till, jag som så ofta tvivlar på både det ena och det andra!

Vi ska inte föreställa oss att kristna människor i livets slutskede lämnas oberörda av djävulen. För honom är tiden knapp när ett Guds barn närmar sig hemmet. Det gäller att sätta in den sista stöten. Finns det ännu något nät att sätta ut för att kunna fånga själen? Finns det något tvivel att så ut? Finns det ännu någon lögn att plantera i människohjärtat?

Satan försöker kanske förblinda den kristne genom att flytta fokus på det egna livet eller gärningarna. Kanske är det någon ungdomssynd som kommer i tankarna? Kanske tvist med någon medmänniska för länge sedan? Djävulen kan rent av använda domsöndagens texter som

predikotext för att få den kristne att tvivla. *Jag var hungrig*, sade Jesus, *och du gav mig att äta*. Eller gjorde du inte det? Har du alltid prioriterat Jesu minsta bröder? Har inte självskheten fått rum också i ditt liv?

En luthersk kristen kan ge djävulen rätt på många punkter. *Alla har syndat och saknar rättfärdigheten från Gud* (Rom 3:23). En kristen är en som *utan gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig och får sin tro tillräknad som rättfärdighet* (Rom 4:5).

En sådan bekännelse är ett stort bakslag för djävulen, men ändå är sällan sista ordet sagt i kampen om den dyra själen.

Lyckas djävulen inte få den kristne att förlita sig på sina goda gärningar eller försakelser, så försöker han kanske att flytta fokus på tron i stället. Djävulen kan ta sin utgångspunkt i en annan predikotext:

Abraham trodde Gud och det räknades honom till rättfärdighet.

Men du är ju ingen Abraham precis, käre vän. Din tro håller inte någon speciellt hög kvalitet. Du tvivlar ofta, ibland på dina synders förlåtelse, och ibland rent av på Guds existens eller på att det överhuvudtaget finns någon himmel

som väntar på dig. Abraham och andra troshjältar blev nog saliga på sin tro, men hur ska det gå med dig?

Det här är en förädlad frestelse. Trons rättfärdighet är den kristna kyrkans stora skatt, men en förvrängning av den läran leder lätt kristna till tvivel.

En nyckel till den rätta förståelsen av vad det innebär att tro på Jesus finner vi i Rom 4:16: *Därför heter det "av tro", för att det ska vara av nåd.*

Enligt djävulens bibelförståelse är tron den främsta gärningen, men en gärning som vi måste presentera för att duga inför Gud. Enligt denna förståelse finns det inget rum för nåden, för Guds välvilliga inställning till oss syndare. Det finns heller ingen betoning av att den enda orsaken till denna välvilliga inställning är hans egen Sons ställföreträdande gottgörelse för våra synder. Djävulen vill gärna framställa tron som frälsningens orsak – att vi blir frälsta på grund av vår tro i stället för genom den.

Vilka vapen har vi till vårt förfogande för att avslöja djävulens raffinerade försök att få dyrt återlösta själar att misströsta? Jo, evangelium. Det evangelium som framställer rättfärdigheten som en

gåva som endast har sitt ursprung i det Kristus har gjort i vårt ställe (Rom 3:23f).

Vi ska inte se på oss själva, varken på våra gärningar eller på vår tro. Tron är inget vi kan presentera utan den är något som den Helige Ande verkar i oss genom ordet och sakramenten. Tron frälser inte på grund av sin höga kvalitet, utan på grund av den utomordentliga kvaliteten i det frälsningsverk som tron griper tag i.

Vad ska vi då fokusera vår blick på medan vi vandrar mot målet? I Hebreerbrevet 12:2 hittar vi svaret: *Låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.*

Vi kan inte se Jesus med våra naturliga ögon, men vi kan se honom i nådens medel. Därför ska vi bruka dessa medel så ofta vi har möjlighet till det. När vi lyssnar till evangelium och tar del av sakramenten sköter nog den Helige Ande resten. Genom dessa medel vårdar han vår tro så att den är och förblir den tomma hand som utan förtjänst tillägnar sig frälsningens gåva.

Detta håller att leva och dö på.

Hans Ahlskog

*Jag irrade länge än hit och än dit
och sökte en väg till Guds himmel,
och sökte väl stundom med allvar och flit
bland människomeningars vimmel.
Jag sökte dock inte i Ordet, och se,
hur kunde jag då finna bot för mitt ve,
hur kunde jag då finna vägen?*

*Min redliga bättring, min tro och mitt hopp,
min ånger, min bön och min lydnad,
se där, vilka trappsteg jag timrade opp,
se där, var jag sökte min prydnad!
Men aldrig den lydnaden provet dock höll,
och sten efter sten från den byggnaden föll.
Den blev ingen brygga till himlen.*

*Och under allt detta stod Jesus så huld
och ropade till mig så trägen:
Se, jag har betalt din omätliga skuld,
jag ensam, jag ensam är vägen!
Jag, jag har förvärvat och återlöst dig.
Säg, vill du ej låta dig nöja med mig,
den nya, den levande vägen?*

*Den vägen mig syntes i början för lätt,
som många den ännu vill kalla.
Men när man försökt alla övriga sätt
och kommit till korta på alla,
då skall man sig slutligen finna därvid
att äga allenast i Jesus sin frid
och blott genom honom bli salig!*

Lina Sandell

Förebilder för Messias

Bibeln centrum är Messias och frälsningen helt av nåd genom honom. Det är inte först i Nya testamentet som Messias (på grekiska *Christós* = Kristus) är centrum. Också Gamla testamentet talar mycket om honom genom profetior och jämförande bilder, enligt NT "skuggbilder" av själva verkligheten som är Kristus (se Kol 2:17, Heb 10:1).

Templet, i synnerhet det allra heligaste där förbundsarken med nådastolen stod, är en skuggbild av det sanna templet som är Messias. Daniel profeterade om honom som det (eller den) Allraheligaste (Dan 9:24). Messias själv säger: "Riv ner det här templet, så ska jag resa upp det på tre dagar." Johannes kommenterar: "Templet han talade om var hans kropp" (Joh 2:19–21). Det sanna templet Messias uppstod på tredje dagen efter fullbordad försoningsgärning en gång för alla. Alla offerlamm pekade fram emot honom som Guds Lamm som tar bort världens synd (Joh 1:29).

Under sin fångenskap på ön Patmos fick aposteln Johannes i en syn se in i den för oss osynliga, himmelska världen, se det sanna, himmelska Jerusalem. Han skriver: "Något tempel såg jag inte i staden, för Herren Gud den Allsmäktige och Lammet är dess tempel" (Upp 21:22).

Gamla testamentet innehåller många bilder för Messias. Han är "hörnstenen" som husbyggarna förkastade (Ps 118:22). "Den som tror på den behöver inte fly" (Jes 28:16). Han är vår tillflykt, vår fasta klippa, vår borg, vår frälsning. Han är muren som ger trygghet åt Guds stad. Han är "den heliga vägen" (Jes 35:8) genom vilken orena förklaras rena. "Jag



är Vägen", bekräftar Jesus (Joh 14:6). Han är sanningen. "Inget svek fanns i hans mun" betonar både Jesaja (53:9) och Petrus (1 Pet 2:22).

Flera personer i GT uppvisar vissa likheter med den kommande Messias. Som Herrens mun profeterade Mose: "Jag ska låta en profet lik dig uppstå åt dem bland deras

bröder" (5 Mos 18:18). Bl a följande är en skugga av vad Messias gör: Mose befriade folket från slavtjänsten i Egypten och ledde det under dess ökenvandring. Josua (samma namn som Jesus) förde folket in i löfteslandet. Herden David, som många inte tog på allvar och såg ned på, blev folkets herde och segerrike kung. Som en fridsfurste byggde Davids son Salomo templet. Så kom "Davids son" att användas som namn på Messias. Även "David" används som beteckning för Messias (se Jer 30:9; Hes 37:23f; 37:24f).

Profeten Sakarja är också i vissa avseenden en parallell till Messias. Han blev föraktad och värderades till endast trettio siklar silver. Så skulle också Messias förkastas och hans liv värderas till trettio siklar silver (Sak 11:12f, Matt 27:9f). Föraktet gick så långt att folkets ledare mördade Sakarja mellan templet och altaret (se Jesu ord i Matt 23:35). På samma sätt ledde hatet mot Messias till att man dödade

honom. "Efter Guds bestämda plan och beslut blev han utlämnad, och med hjälp av de laglösa spikade ni upp honom och dödade honom", säger Petrus i sin pingstpredikan (Apg 2:23).

Mest känd är Sakarja för sina klagörande och detaljrika förutsägelser om Messias och hans rike. Messias kommer inte som

en krigarkung, som många bland judarna tycks ha hoppats på, utan "ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl". Som Jerusalems sanne kung och fridsfurste talar han "frid till hednafolken" (Sak 9:9ff). Hans försoningsgärning betyder rening från all synd. Han liknas vid "en öppen källa till rening från synd och orenhet" (Sak 13:1). När Messias fullbordat denna rening ska "många hednafolk ansluta sig till HERREN och bli mitt folk" (Sak 2:11). Hans rike, det sanna Sion, är mycket större än det geografiskt begränsade Jerusalem och ett geografiskt begränsat Kanaans land: "Hans välde ska nå från hav till hav, och från floden till jordens ändrar" (Sak 9:10).

Enligt Guds nådiga beslut måste Messias, den gode Herden,

ställföreträdande drabbas av straffet för alla människors synder för att vi skulle få frid (se Jes 53:5). Redan 700 år före Messias ankomst profeterade Jesaja: "Det var HERRENS vilja att slå honom och låta honom lida" (Jes 53:10). Detsamma profeterar Sakarja 200 år senare: "Svärd, upp mot min herde, mot den man som står mig nära, säger HERREN Sebaot. Slå herden så att fåren skingras" (Sak 13:7). Jesus hänvisar till denna Sakarjas profeta när den går i fullbordan: "I natt kommer ni alla att överge mig. Det står skrivet: 'Jag ska slå herden, och fåren i hjorden ska skingras'" (Matt 26:31).

När lärjungarna bedårades av det ståtliga jordiska templet sa Jesus: "Här ska inte lämnas sten på sten. Allt ska rivas ner. ... Och

detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma" (Matt 24:2, 14). Hur ska vi kunna tacka för att han som vi övergav och som blev övergiven av Gud för våra synders skull inte har övergett oss utan erbjuder oss sin frid?

Advent betyder "ankomst". Den utlovade Messias har kommit och evangeliet om honom kommer på nytt till oss syndare, till evigt liv och evig glädje.

Jubla och sjung, vi har en sådan kung som älskar oss och ger oss evigt liv!

Seth Erlandsson

ELS:s förra president Orvick hos Herren

En av de kyrkor som vi har gemenskap med via Konfessionella Evangelisk-Lutherska Konferensen (KELK, på engelska CELC) är Evangelical Lutheran Synod (ELS) i Amerika.

George M. Orvick ledde synoden under nästan 30 år. Sedan 1970-talet besökte han många gånger Skandinavien tillsammans med sin hustru Ruth och uppmuntrade den unga bekännelsekyrkan.

ELS spårar sina rötter till 1800-talet då norska emigranter sökte sig till varandra för att bevara och uppbygga sin lutherska tro. År 1917 skedde en uppgörelse genom att en del av denna norska synod gick samman med liberala kyrkor, medan de som i allt ville hålla sig till Guds ofelbara ord året därpå bildade ELS.

Synoden har i år således firat sitt 100-årsjubileum. Den har nu 130 församlingar och ca 19 000 medlemmar. Den bedriver aktivt missionsarbete på flera kontinenter. Dess huvudläroanstalt heter Bethany Lutheran Theological Seminary och finns i Mankato, Minnesota.

För mera information: els.org, www.blts.edu
LBK i Norge: luthersk-kirke.no



George Orvick fick hembud den 27 september 2018 och begravdes den 8 oktober i Holy Cross Lutheran Church i Madison, Wisconsin.

Frid över George Orvicks minne!

Omskärelsen

I 1 Mos 17 berättar Mose hur Gud uppenbarar sig för Abram när han var 99 år gammal, och lovar honom en talrik avkomma. Han ger honom det nya namnet Abraham, fader till många. Innan han uppenbarar rent konkret för honom att det är genom hans hustru Sara som han ska få en son – Sara som nu är 89 år gammal – ger han honom befallningen att omskära sig och alla av mankön i hans hus, också hans tjänare. Omskärelsen skulle vara ett tecken på hans kött att han och hans familj är utvalda av Gud på ett särskilt sätt. Omskärelsen skulle i fortsättningen utföras på alla småpojkar när de var åtta dagar gamla.

Det finns en djup symbolik i omskärelsen. Den sker genom att man skär bort förhuden på mannens könsorgan, genom vilket det nya livet får sin början. Men det är också det organ som mer än något annat är förknippat med otuktssynden. Abraham och hans folk skulle renas ända från roten för att höra till Gud, vara helgade åt Herren.

Det här är orsaken till att också Jesus blev omskuren när han var åtta dagar gammal, alltså en vecka efter hans födelse. Det påminner om en sanning som Paulus återger i Gal 4:4:

Men när tiden var inne sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att friköpa dem som stod under lagen så att vi skulle få söners rätt.

”Ställd under lagen” är det som här uttrycker att Jesus måste gå in under alla de bud som Gud hade gett, både omskärelsen som föreskrevs för Abraham och det som senare fastställdes i Mose lag. Men vi måste lägga in en precisering. På en punkt var han inte som vi: Ingen man var med när han avlades. Den rening som omskärelsen betecknade för den naturliga avlelsen av judiska barn fanns inte med när den helige Ande lät Jesus bli till i sin mor Marias livmoder. Han var unik: om honom gällde inte det som David säger: *Med synd blev jag till i min moders liv.* (Ps 51:7)

Jesus föddes inte under lagen, men han måste i allt ställas under lagen för att kunna vara vår Frälsare. Han måste uppfylla hela lagen, utan den minsta brist, för att kunna byta sin rättfärdighet mot vår synd. Så måste han också ta på sig straffet som skulle utdömas åt den som bryter mot Guds lag. Det gjorde han i stället för dig och mig.

Ola Österbacka

Käre Herre, ge välsignelse och frälsning till din kyrka. Sänd oss trofasta och gudfruktiga lärare som uppenbarar ditt namn för världen, förkunnar att du är nådig och barmhärtig och förlåter våra synder för din Sons skull. Sänd oss sådana lärare för att människor ska förtrösta på din nåd och barmhärtighet, vända sig till dig och ge dig tack och ära. AMEN.



Prästvigning på Avaldsnes, Norge. David Edvardsen prästvigdes den 4 november. På bilden flankeras han av Tor Jakob Welde och Egil Edvardsen.

Allhelgonaläger i Markuskyrkan

Den 3:e och 4:e november anordnade församlingen i Markuskyrkan sitt traditionella Allhelgonaläger. I år var Peter Öman från Stockholm och Ivo Sildegs från Lettland inbjudna för att tala. Redan på fredagseftermiddagen hade Damlaget möte och på kvällen samlades ungdomarna i Ugglansryd hos familjen Eliasson för en fin och rolig kväll med gemenskap, mat och spel.

På lördagen höll Peter Öman i två fina och mycket uppskattade föredrag med rubriken *Att kärleksfullt hålla fast vid sanningen, när tidsandan krokar med Guds ord.*

Ett viktigt tema! Peter tog upp dagsaktuella frågor som Hbtq-rörelsen och yoga och undervisade oss på ett fint och praktiskt sätt om hur Guds ord är vår måttstock och hur vi kärleksfullt kan förmedla detta till våra medmänniskor.

Efter en festlig eftermiddagsfika berättade Ivo Sildegs om den lutherska kyrkan i Lettland och dess historia. Särskilt intressant blev det när Ivo pratade om tiden på 90-talet, efter Sovjetunionens fall och Lettlands nyvunna självständighet, när en liten grupp bröt sig loss från den alltmer liberala lutherska statskyrkan och bildade en egen kyrka som troget ville hålla fast vid Guds ord och som gör det än idag. Ivo visade bilder och berättade om kyrkans arbete och situation. Hans församling håller på med renovering och utbyggnad av sin kyrkolokal, och kyrkan jobbar med en ny psalmbok, precis som vi i LBK. Vid kvällsandakten sjöng Ivo med



Ivo Sildegs

sin fina och mjuka stämma två sånger på lettiska för oss, bl a den nyöversatta *Bred dina vida vingar*. Ivos bror har översatt texten till lettiska. Markuskyrkans blåsorkester förstärkte sedan när församlingen sjöng den på svenska.

På söndagen hade vi gudstjänst, där Ingvar Adriansson var liturg och Ivo Sildegs predikade för oss. Han pratade om vårt eviga hopp. Både predikan och föredraget höll Ivo på engelska. Peter tolkade föredraget på lördagen och på söndagen kunde vi alla följa Ivos predikan med en skriven översättning på svenska, projicerad på väggen.

Under hela lägret blev vi försörjda med mat och dryck, som vanligt mycket välorganiserat och välsmakande. Barnen som var med fick pyssla och se en kristen film på lördag eftermiddag. Även för dem är det alltid lika roligt med den fina gemenskapen vi har, gemen-

skapen kring Guds ord, vilken nog är den bästa vi har här på jorden. Det är uppbyggande och stärkande för oss att lyssna på så fina föredrag som för oss närmare vår Frälsare.

Ett stort tack till alla som var med och ordnade detta läger och till alla talare! Söndagens gudstjänst slutade med sången *Hur ljuvligt det är att möta* och texten beskriver lägret perfekt, mycket bättre än jag kan göra det:

Hur ljuvligt det är att möta, på väg till Jerusalem en återlöst samskarska när ensam man vandrar hem. Det är som en fläkt ifrån ovan som Herren oss sänder ner att stärka den trötta vandrarn som upp emot himlen ser.

Det finns ingen jordisk släktskap, det finns ej ett vänskapsband som binder hjärta till hjärta så fast uti främlingsland som detta att äga gemensamt en Fader, en tro, ett hopp, att vara en andlig enhet som lemman i Kristi kropp.

Det finns inga ord för glädjen som Andens gemenskap ger. En försmak den är av himlen, då aldrig vi skiljas mer. Som bröder och systrar i Herren vi möts för en liten tid. Vi räcker varandra handen och önskar varandra frid.

Och när vi den sista striden till seger har kämpat ut, då möter vi våra kära bland änglar hos Gud till slut. Då talas ej mer om att skiljas, då är vi för alltid ett, och evigt vi bor hos Herren i hemmet han oss berett.

Stella Einarsson

Gudstjänster i advents- och juletid

2.12 Vasa 11 (HHN 10.15)
9.12 Vasa 11, Lepplax 13 (HHN 12.15)
16.12 Vasa 11, Lepplax 13

23.12 Lepplax 13 (HHN 12.15)
24.12 Lepplax 12, julbön
25.12 Vasa 9, julotta
30.12 Lepplax 13, efteråt julfest
6.1 Vasa 11 (HHN 10.15)

Från januari normalt:

1, 2 och 3 sönd. i månaden: Vasa, Settlementcentrum, Villag 1.
2, 3 och 4 (och event. 5) sönd. i månaden: Lepplax bykyrka.
Direktsändningar och inspelningar: sanktjohannes.info/media/

En julgåva med värde

Ge familj och vänner en julgåva med bestående värde! Vi tipsar om några böcker som lämpliga julklappar.

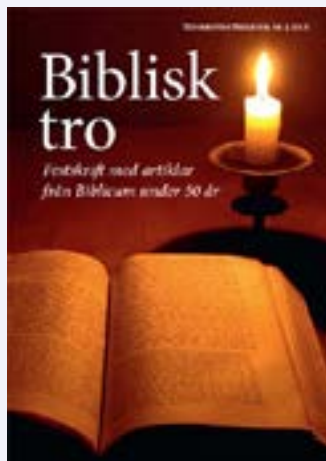
Logos förlag och Biblicums förlag har just nu inför julen ett erbjudande: Köp tre böcker eller för ett värde av minst 20 € och du får gratis Lars Borgströms julandaktsbok *Oss är en Frälsare född* (normalpris 8 €) eller *Jesus är begynnelsen* (7 €).



I frihetens gränsland – om att ta ut svängarna på den smala vägen.

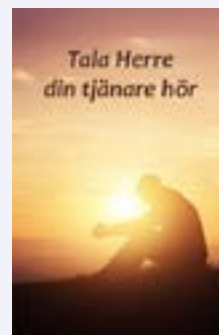
Författaren Hans Ahlskog behandlar djupa lärofrågor och ger en saklig och bibliskt förankrad rådgivning om det kristna livet på den smala vägen. 252 sidor.

Nu till specialpris: 10 € om du uppger kampanjkod JUL18.



Biblisk tro – festskrift med artiklar från Biblicum under 50 år.

216 sidor. Red. Seth Erlandsson.
Pris: 10 €.



Tala Herre, din tjänare hör

Ett litet häfte med bibelord för bön och begrundan.

Pris: 3 €, 10 ex 20 €.

Beställ från

<https://sanktjohannes.info/logos-forlag> eller e-post:
logosforlag@sanktjohannes.info

Följ med och prenumerera:

Veckobrevet från S:t Johannes ev-luth församling:

sanktjohannes.info – menyn media

Nyhetsbrev: www.bekannelse.se/verksamhet/bekannelsebrevet/

Biblicum-Nytt: www.biblicum.se – länk på ingångssidan

Systerkyrkor 2019

- | | |
|-----------|---------------------------------------|
| 18–21.4 | Skidläger i Kåbdalis, LBK |
| 30.5–1.6 | Barnläger på Hjortsbergagården, LBK |
| 24–26.5 | CELC-Europa Albanien |
| 17–30.6 | Pastorsutbildning, Ljungby |
| 6–7.7 | Sommardagar i Jakobstad, SLT |
| 27.7–3.8 | CELC-ungdomsläger, norra Tyskland |
| 28.7–30.7 | Kirkemøte på Utsyn, Finnøy, LBK Norge |
| 8–11.8 | Sommarkonferens Strandgården, LBK |
| 2–3.11 | Allhelgonaläger i Ljungby, LBK |

BIBELHELGER

i Lepplax och Vasa:

30–31.3.2019 Tema: nåde-medlen, särskilt det heliga dopet

26–27.10.2019 Tema: kyrka och församling

DOP

Tabita Linnea Edvardsen

dotter till Mirjam och Øyvind Edvardsen

född den 4 oktober 2018

döpt den 14 oktober 2018

Död för alla

Genom en enda människa kom synden in i världen, och genom synden döden. På så sätt nådde döden alla människor, eftersom alla hade syndat. (Rom 5:12)

NÄR ADAM SYNDADE kom synden in i världen. Hand i hand med döden kom smärta och oro, förflamning och scizofreni och alla andra mentala och fysiska handikapp. Döden förde också med sig åldrande med dess förlust av rörlighet, förlust av syn och hörsel, förlust av älskade anhöriga och vänner. Tillsammans med den fysiska döden kom den andliga döden som ledde till fullständigt fördärv för hela människosläktet. Eftersom döden och dödens vänner finns ibland oss blir alla lidande och alla dör.

Bibeln lär tydligt att Gud tillräknade alla människor Adams och Evas synd. Med andra ord bestämde Gud att Adams synd var allas synd.

Många människor protesterar mot denna Guds dom. De frågar hur en enda persons synd kan tillräknas hela människosläktet. Alla människor borde väl få skulden bara för sina egna onda gärningar, säger de. Men Guds rättvisa bestäms inte av våra tankar om rättvisa. Frågan borde inte vara "Vad är rättvist?" utan "Vad lär Bibeln?" Bibeln lär tydligt att Adams synd tillräknas alla. Den lär också att allt Gud gör är rättvist och befogat (5 Mos 32:4).

Bibeln sätter frågan om Guds rättvisa i sitt

rätta ljus när den säger att Gud inte bara tillräknar alla människor Adams synd utan han tillräknar också alla människor Kristi rättfärdighet. Paulus säger: *Liksom en endas fall ledde till fördömelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet lett till ett frikännande, till liv för alla människor* (Rom 5:18). De som anklagar Gud för att vara orättvis borde vara konsekventa. När de avvisar som orättvist att Gud tillräknar alla människor Adams synd måste de också avvisa som orättvist att Gud tillräknar alla människor Kristi rättfärdighet. Men då har de förkastat evangeliet.

Alla sådana svårigheter försvinner när vi erkänner att Gud faktiskt var rättvis. Gud var mer än rättvis när han sände sin ende Son att lida och dö för mänsklighetens synder. Jesus var mer än rättvis när han dog för alla, till och med för dem som misshandlar och mördar barn, dem som rövar från de fattiga, dem som begår samma synder om och om igen. Gud var mer än rättvis när han lät Jesus dö för sådana som dig och mig. Gud är god och nådig. Gud är rättvis.

Herre, tack för att du tillräknar mig Kristi rättfärdighet. Du är rättvis! Amen.